

միութիւնն է տարիկա: Ըսի վերի զաւանա-
բանութեան հատուածին մէջ թէ ո՛ր առ-
տինան պայծառ, ամուր և վերջնական են
Շնորհալիի եզրերը այդ հարցերուն շուրջ:
Իայց ամէն առիթ Շնորհալիի համար պիտի
օգտագործուի իր նկարագրին հիմնական
ըղիւսմին ի նպաստ, ասոր համար է որ
թերեւ կայսեր պատասխաններուն մէջ իսկ
չի գաղբիր բարոյախօսելէ: Ձեռ գիտեր թէ
պէտք կայ ըսելու թէ իր բոլոր քերթուած-
ներուն յատակը, իր աղօթքներն ու շարա-
կանները դարձեալ կը պաշտպանուին նոյն
կարիքէն: Գիրքին մէջ խմբուած երրորդ
տրցակը, ուղղուած զանազաններու, հա-
ճելի լուսամտաների են այդ դարու թէ՛
բարեքրու և թէ՛ մտայնութեանց վրայ:
յոյներու հետ սիրոյ յորգոր, իրեն ուղ-

ղուած յիրր ամբաստանութեան մը քաղցր
պատասխան մը, երեք անգամ: Գէորգ վար-
դապետի մը երեք անգամ: Շրջաբերական
կարա քաղաքի, թաղի Արեւորդիներու
դարձին վրայ (Ղզլպաշ): Ուրուկներուն հա-
մար և ուրիշ զանազան վաւերաթուղթեր
որոնց պատմական արժէքէն աւելի հոս կը
ծանրանամ իրենցմով թելադրուած բարո-
յական զգայարանքի մը վրայ:

Շնորհալիի մեկնութիւնները, ոմանք
ոտանաւոր, ոմանք արձակ, դարձեալ բա-
րոյախօսելու առիթներ են: Կը յիշեմ հրեշ-
տակաց ներքողը, որ հակառակ թարգմա-
նութիւն մը բլլալուն, լայն չափով բարո-
յախօսութիւն մըն է: Նոյն իսկ այն քեր-
թուածով որ հասարակը կը վերջացնէ:
(Նարեկէն) Թ. ՕՇԱԿԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵՐԱԿԱՆ

ԵՐԶԱՆԿՈՒԹԻՒՆՆ՝ ՈՐ ԶԵՐՆ Է...

Դոմ մուրացողը գութին, նոյն մուրացիկն ես սիրոյ.
Մանկութենէդ էր, գացիր միտ պատէ պատ, տուանձինն
Զարնուկո՛ւ, զարնելու միտ ինգիւնիդ, ամէն օր,
Զրհասնելուդ համար սոսկ, քու մեծ սիրոյն, մեծ մարդուն:

Ու չըբաւէ՛ր քու սաժանին, դուն լրսեցիր հեռուէն
Անազանգուող անձծմեք որոնք եղան ցաւերուդ
Վրան բացուող նոր ցաւեր՝ դառնակրկի՛ծ, դառնաղէ՛ս:

«Ան չի՛ մեծնար, կը մընայ միտ ես-իմ մէջ խորհակուած,
Որ չի՛ գիտեր, չի՛ տեսներ մեր աշխարհի տարօրէններն,
Իմաստութիւնը բնութեան գոր հեշտանով կը լափենք»:

Ա՛հ, անհրապո՛յր եւ խոժոռ, դասաւորներ՝ աշխարհի,
Դուք գիտնայի՛ք թէ որքա՛ն ես ձերինն եմ, ու ձեզ մօտ
Միտ բարեկամ մը սրտոս, հակառակ իմ սաժանիս,

Շընորհէի՛ք գուցէ ինձ եւ իմ հոգւոյն՝ որ քամեց
Միայն ցա՛ւը ու սաժանին՝ պատիժն գուցէ իվերուս,
Տըրուած անոր սաժանի՝ շընորհէի՛ք պիտի դուք

Նաղաղութիւնն՝ ըսպասուած՝ ձեր ամենուն եւ ինձի.

Գուցէ հոգին այս նրկուն ունի՛ բան մը՝ միտ ծածուկ
Որ օր մը զինք բարձրացնէ ու գրանել տայ ի՛ր հոգին

Ու ձեր հոգին մըտերիմ: Գուցէ գրանել կարենայ
Նշանկութիւնն՝ որ ձերն է, սէրն անսահման՝ որ ի՛րն է:

1945, Երուսաղէմ

ԱՇՏԻՇԱՏ